

КАМУФЛАЖ, ОРЪЖИЕ И НОВА
ЗАДАЧА

Преди няколко години участвах в събитие на фондацията „Семейство завинаги“ на Лонг Айланд. Беше задушевна среща с роднините на десет деца, които бяха починали. Когато влязох в залата, всички се обърнаха към мен и ме погледнаха със смес от надежда и тъга. Не беше нужно да си медиум, за да видиш болката и копнежа по лицата им.

След няколко встъпителни думи затворих за миг очи, отворих се към отвъдното и изчаках да бъда привлечена към някого. Първият, който се появи, беше момче, което ме заведе при майка си и сестра си в лявата част на залата. То имаше невероятна енергия и много послания на утеха и успокоение за тях. Сеансът беше радостен, изпълнен с надежда и направо невероятен и атмосферата в цялата стая се промени. Но докато правех тази връзка за тях, не можах да не забележа друг родител, който седеше сам в другия край на стаята.

Той беше едър, мускулест мъж на около петдесет, с мустаци, облечен с черно кожено елече, сини дънки и ботуши за мотор. Беше скръстил ръце на гърдите си и гледаше към краката си. От време на време поглеждаше нагоре и ме пронизваше с поглед. Езикът на тялото му подсказваше, че е затворен, отбранителен и ядосан, и честно казано, ме плашеше, но също така усещах, че грубата му външност беше щит срещу много дълбока болка. Знаех, че съм там, за да се опитам да му помогна в мъката му, но все

пак част от мен се тревожеше какво щеше да стане, ако бъдех привлечена към него. Как щеше да приеме посланието, което му изпращаше отвъдното?

И тогава, разбира се, *другата страна* направи точно това. Беше много силно привлечане. Пристъпих и застанах пред него, но той държеше главата си наведена и гледаше с гневен поглед в земята. Излъчваше толкова много гняв и напрежение, толкова много негативни емоции, че не знаех как да започна.

Затова изтърсих „Здрасти!“ с абсурдно весел тон. Той бавно вдигна поглед и очите ни се срещнаха. Бях изненадана. В неговите имаше мекота, която рязко контрастираше с грубата му външност, и това беше разтърсващо.

Веднага на екрана ми се появи момиче от *другата страна*. По-голяма от малко момиче – тийнейджърка, или може би на около двайсет години. Тя говореше много бързо, засипвайки ме с думи, символи и образи. И това, което ми показва, беше ужасно.

– Имаш дъщеря, която е починала – казах му аз.

Очите му се напълниха със сълзи и той се прокашля.

– Да – отговори.

– И тя премина отвъд, защото... – Поколебах се... – Тя ми казва, че е преминала отвъд, защото е била убита.

Мъжът отново погледна надолу и не каза нито дума.

Не беше необходимо. Историята на дъщеря му се появи на екрана ми. Тя беше убита и всъщност всички знаеха кой е убиецът ѝ – бившият ѝ приятел, но по някаква причина той не беше обвинен в престъплението. И това, както ми показва момичето, беше източник на мъка за баща му. Несправедливостта на случилото се беше непоносима.

Тогава момичето ми показва нещо, което се появи на екрана ми като филмов клип. Случва се понякога – поток от образи, които са толкова ясни и живи, че изглеждат като сцена от филм. Момичето ми показва баща си, сам в къщата си, облечен изцяло в черни дрехи и камуфлажно облекло. Показва ми няколко пушки, разпръснати на леглото му.

– Тя ми казва, че през целия ден се е опитвала да те спре – казах му аз. – Била е с теб през цялото време и те е молила да

не го правиш – да не убиваш бившия ѝ приятел. Но ти не си я чул. Взел си оръжията си, натоварил си ги в колата си и не си я послушал. Тя ми показва, че си бил решен да търсиш собствено правосъдие. Казва, че цял ден се е опитвала да стигне до теб, но ти просто си я игнорирал.

Мъжът гледаше в пода. В стаята цареше тишина.

– Щял си да го убиеш онази нощ – казах аз.

Той отново се изкашля и изтри сълзите си.

– Да – каза той. – Щях.

– Но... но не си го направил. Не си го убил.

Той не каза нищо.

– Чул си я. Дъщеря ти казва, че най-накрая си я чул. Бил си толкова ядосан, че си щял да отмъстиш за смъртта ѝ, но тогава най-накрая си я чул и си я послушал. Послушал си я.

Той започна да плаче.

– Тя иска да знаеш, че не трябва да отмъщаваш за нея – продължих аз. – Това не е твоя работа. Твоята задача е да продължиш да я обичаш и да почиташ живота ѝ. И тя иска да живееш пълноценно, да участваш активно в живота си и да избираш пътища на любовта, които извисяват душата ти, а не пътища на гняв, омраза и мрак, които биха намалили светлината ти. Това не би било почит към нея. Тя казва, че кармата е реална и всяка душа трябва да поеме отговорност за действията си. Независимо дали тук, на земята, или когато премине отвъд, всяка душа ще бъде държана отговорна. Но това не е твоя работа. И ако беше избрал да го направиш, щеше да избереш пътя на мрака. Щеше да създадеш повече мрак, а не светлина. А сега – продължих аз – дъщеря ти иска да ти благодари. Благодари ти, защото си я послушал, и ти благодари, че не си го направил. Благодари ти, че винаги си я обичал. Тя е толкова благодарна и щастлива, че си я послушал.

Сеансът с този скърбящ баща оказа дълбоко въздействие върху всички в залата, включително и върху мен. Когато дъщеря му се появи, тя ни даде на всички много силен урок. Урок за житейските пътища.

В нашето пътуване понякога може да се объркаме и вместо да следваме най-висшия път, избираме по-нисш път, който ни ограничава, забавя ни и ни води до задънена улица. Път, който ни отвежда далеч от любовта и ни води към мрака. Когато това се случи, ние се оказваме в това, което наричам „живот в сянка“ – живот, който е само бледа сянка на това, което би могло да бъде в действителност. Живот, който не е отражение на истинските ни сили и потенциал. Живот, който не ни позволява да споделим истинската си светлина, любов и енергия със света. По-малък живот.

Правила съм сеанси с хора, които са заседнали в сенчести животи, фокусирани върху страха и гнева. В много от тези случаи видях как *другата страна* никога не се отказва и непрестанно се опитва да ни отклони от пътя на живота в сянка към по-висш път на любов, светлина и смисъл.

Защо *другата страна* прави това? Защото нашите екипи от светлина – нашите близки, духовните ни водачи и божествената енергия – не искат нищо повече от това да бъдем щастливи и удовлетворени. Те искат да водим живот, основан на любов, а не на страх.

Как ни насочват нашите екипи на светлината?

Правят го чрез знаци и послания, които разкриват тяхното присъствие.

Някои знаци имат за цел да ни кажат здравей или да ни покажат, че нашите близки, които са преминали отвъд, все още са с нас и ни подкрепят. Други знаци обаче имат за цел да ни помогнат да правим правилните избори в живота си. Тези знаци се появяват, когато стигнем до кръстопът, и ни поставят пред избора между по-лесния и по-трудния път. Това са моментите, в които отвъдното практически ни *вика*, за да привлече вниманието ни и да повлияе на избора ни.

Това се случи с мъжа в камуфлажните дрехи. Погълнат от скръбта и гнева, той беше на пътя на омразата и болката. Ако беше изпълнил плана си, действията му нямаше да променят миналото, но щяха да променят бъдещето му. Щеше да има кръв по ръцете и душата си, да влезе в затвора и да види живота си в руини.

Това, което дъщеря му се опитваше да му каже, е, че не трябва да отмъщава за загубата ѝ, защото това не е нашата задача тук, на земята. Нашата задача никога, никога не е да следваме пътя на омразата. Най-висшите и най-светлите пътища в живота ни са *винаги* пътища на любовта.

Дъщеря му разбрала, че нейната задача е да го насочи към този по-висш път в живота. Знакът, който му изпратила, не бил визуален. Не бил птица, дъга или номер на кола. Било това, което аз наричам ясночуване и ясночувстване. Ясночуването е, когато чуваме нещо чрез средства, различни от нашето земно чувство за слух. Например дума или фраза в главата ни, която не е наша. Мисъл, която не е наша мисъл. Глас, който не е наш глас. Имали ли сте някога нещо важно и изненадващо, което просто ви хрумва изведнъж – нещо, което сякаш се появява от нищото?

Това не идва от нищото; идва от отвъдната страна. Ясночувстването може да бъдат интуитивно чувство, от което не можем да се отървем. Може да имаме неопишуемо усещане, че любим човек е наблизо. Може да „чуваме“ гласа на любимия човек в мислите си.

Дъщерята на този мъж многократно се опитала да се свърже с него в този съдбовен ден, когато той бил на кръстопът, но той или не получавал посланията ѝ, или не им обръщал внимание. Въпреки това тя не се отказала. Дори след като той натоварил пушките си в колата, тя продължила да му изпраща едно и също послание отново и отново.

Не го прави. Това не е начинът да покажеш любовта си към мен.

И най-накрая, *най-накрая* той я чул. Както обясни на всички нас в стаята: „Чух я. Чух дъщеря ми да ми казва да не го правя. Чувствах, че е там с мен и ми казва да не го правя“.

Той послушал дъщеря си! Отворил се за посланието ѝ! Чул я, сякаш била там с него – което всъщност си било точно така.

И защото го направи, той не бе обречен да живее живот в сянка, заключен в затвора с белег върху душата си. С помощта на дъщеря си той избра по-висш път в живота – път, който му даде шанс да превърне ужасната си скръб в нещо добро.

Всъщност той вече правеше точно това, като реши да при-

съства на срещата и като позволи на дъщеря си да дойде и да ни преподаде този мощен урок.

Подобно на героите в невероятните истории, които следват, всички ние се сблъскваме с избори, които влияят на траекторията на нашия живот и този на другите, с кръстопътища, които предлагат различни житейски пътища. Това, което трябва да разберем и което ни учи смелата дъщеря на този мъж, е, че *не сме сами на тези кръстопътища*. Не е нужно да вземаме тези трудни решения сами. Нашият екип от светлина се опитва толкова усилено да ни помогне в тези трудни моменти. Те са решени да не позволят на страха, скръбта или несигурността да застанат на пътя на най-висшия ни житейски път.

В такива моменти трябва да се вслушваме и да уважаваме знаците, които ни изпраща *другата страна*:

- фраза или идея, която внезапно ни хрумва
- предчувствие, което не можем да отхвърлим
- гласът на любим човек, който е преминал отвъд
- усещането, че любимият ни човек е до нас.

Знаците са там! Винаги ще бъдат! Отвъдното никога няма да спре да ни изпраща тези невероятни знаци. Никога няма да спре да се опитва.

Затова трябва да останем отворени към тях, да ги търсим и да ги слушаме, и да им позволим да ни водят към най-добрия, най-щастливия и най-висшия ни житейски път. Защото непрестанно научавам, че изборите, които правим, и енергията, която приемаме, оказват влияние не само върху нашия собствен житейски път, но и върху колективния път на любовта, по който всички заедно вървим.